

แนวทางการสอนแนะเพื่อพัฒนาการผลิตผลงานวิจัยในวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่

Coaching Strategy for Improving Research Conducted in Boromarajonani College of Nursing, Chiang Mai

วรารพร วันไชยธนวงศ์¹ ปลื้มจิต โชติกะ^{2*} วรณภา พิพัฒน์ธนวงศ์³ โรชนี อุปรา⁴

Warapon Wanchaitanawong¹ pleumjit Chotika^{2*} Wannapa Pipattanawong³ Roshnee Oupra⁴

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงพรรณานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาแนวทางการนำระบบการสอนแนะ (Coaching) ไปใช้ในการพัฒนาการผลิตงานวิจัย เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ในผู้บริหารและอาจารย์ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่ จำนวน 31 คน ในเดือน มิถุนายน – กันยายน 2554 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำเนื้อหาของข้อมูลที่ได้มาจัดหมวดหมู่ สรุป และ นำเสนอในเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างได้เสนอแนวทางการเตรียมการ, การดำเนินการและการประเมินผลการนำระบบการสอนแนะ (Coaching) มาใช้ในการพัฒนาการผลิตงานวิจัย โดยให้ความสำคัญกับบริบทด้านบุคคลและนโยบาย ซึ่งแนวทางดังกล่าวเป็นแนวทางที่วิเคราะห์มาจากบริบท ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่โดยเฉพาะ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวจะเป็นแนวทางให้ผู้รับผิดชอบ กำกับและดูแลการผลิตผลงานวิจัยของวิทยาลัยฯ นำไปดำเนินการได้จริงและสอดคล้องกับความต้องการของอาจารย์ในวิทยาลัยฯ ซึ่งการนำระบบวิธีการสอนแนะมาใช้ในการผลิตงานวิจัยจะทำให้บุคลากรมีการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลาและยังก่อให้เกิดประโยชน์อย่างต่อเนื่องต่อการสถาบันในการเพิ่มผลผลิตทางด้านวิชาการและการกำหนดนโยบายต่างๆที่เหมาะสมและเอื้ออำนวยต่ออาจารย์ผู้สอนในการผลิตผลงานวิจัยอีกด้วย

คำสำคัญ: วิจัย, การสอนแนะ, วิจัยคุณภาพ, การสัมภาษณ์

¹ ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่

² พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ(ด้านการสอน) วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่

³ พยาบาลวิชาชีพชำนาญการพิเศษ (ด้านการสอน) วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่

⁴ พยาบาลวิชาชีพชำนาญการพิเศษ (ด้านการสอน) วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่

* Corresponding author, e-mail : pleumjtc@hotmail.com

Abstract

This descriptive research aims to explore Coaching Strategy for Improving Research Conducted in Boromarajonani College of Nursing, Chiang Mai (BCNC). Individual in-depth interviews were conducted with 31 administrators and lecturers. Data were analyzed manually using qualitative content analysis for developing main concepts. The study found that the lecturers' perspectives included preparation, implementation and evaluation processes. The findings also demonstrated the factors that influenced the lecturers for coaching system were 'people' and 'policy'. This result showed the BCNC's context for applying coaching system to improve research process and it was useful for persons in charge of applying coaching system to routine works. Coaching also increased personnel development and self improvement as well as increasing the quality and quantity of BCNC's research.

Keywords: Research, Coaching, Qualitative Research, Interview

บทนำ

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่ เป็นวิทยาลัยพยาบาลในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก ก่อตั้งปี 2520 มีการสอนในระดับปริญญาตรีทางด้านวิทยาศาสตร์พยาบาล เป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาที่มุ่งเน้นการพัฒนาให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้และเป็นแหล่งเรียนรู้ของชุมชน โดยการพัฒนาผู้บริหาร อาจารย์และบุคลากรทุกระดับให้มีความเชี่ยวชาญจนเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ ด้วยการสนับสนุนการผลิตผลงานวิชาการ งานวิจัยและนวัตกรรม เพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษา ค้นคว้า วิจัย และผลิตตำราโดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการศึกษาและการบริการวิชาการตลอดจนผลิตบุคลากรด้านสุขภาพและพัฒนาบุคลากรทางด้านสาธารณสุขให้มีคุณภาพและศักยภาพในการปฏิบัติงานที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน

จากรายงานการประเมินตนเองของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่ ปีการศึกษา 2551-2553 ได้แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพทางการศึกษาเกี่ยวกับตรรกะชีวิตความสำเร็จด้านงานวิจัยของสถาบันแสดงให้เห็นว่า วิทยาลัยฯต้องมีการปรับปรุงจำนวนงานวิจัย รวมทั้งคุณภาพงานวิจัย ซึ่งเมื่อมีการประเมินคุณภาพการศึกษา ปีการศึกษา 2551-2553 ผลของการประเมินได้ระบุว่า ควรจะมีการปรับปรุงในด้านงานวิจัยให้มีคุณภาพและปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างเร่งด่วน นอกจากนี้จากการทบทวนงานวรรณกรรมและงานวิจัยในอดีต พบข้อมูล

ปฐมภูมิอ้างอิงจากรายงานของ วรณภา พิพัฒนรัตนวงศ์ (2552) ซึ่งได้สำรวจปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัยของ อาจารย์ในวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่ พบว่า อาจารย์ส่วนมากจะกล่าวถึงปัญหาของการมีภาระงาน มาก ไม่มีเวลา รวมถึง การขาดความเชี่ยวชาญและความมั่นใจในการผลิตผลงานวิจัย อุปสรรคดังกล่าวนี้ส่งผล อย่างมากต่อนักวิจัย

Thompson และคณะ (1999) พบว่า อุปสรรคของอาจารย์ในการทำวิจัยนั้นยังเกิดจาก แรงจูงใจ ความ มั่นใจ ความสนใจ การตระหนักถึงความสำคัญในการทำวิจัย ส่วนผู้บริหารนั้นก็ควรที่จะสร้างวัฒนธรรมในการ ส่งเสริมด้านงานวิจัย สนับสนุน กำหนดงานวิจัยเป็นภาระงาน สนับสนุนแหล่งข้อมูลในการดำเนินการวิจัย ส่งเสริมให้เกิดการศึกษาต่อ การเข้าร่วมสัมมนา อบรมเพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้และแก้ปัญหาในการทำวิจัย รวมถึง เป็นแบบอย่างที่ดีในการทำวิจัยร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ลัสตา กองคำ(2541) ซึ่งพบว่า ปัญหาและ อุปสรรคในการผลิตผลงานวิจัย เกิดจากการขาดความรู้และทักษะในการดำเนินงานวิจัย ซึ่งมีสาเหตุมาจากขาด การฝึกอบรมรวมทั้งขาดประสบการณ์ในการดำเนินงานวิจัย ขาดการสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิ เนื่องจากหน่วยงานไม่เห็นความสำคัญของงานวิจัยอย่างแท้จริง ขาดแหล่งทรัพยากรเพื่อการค้นคว้า ตลอดจน ผู้วิจัยไม่มีเวลาในการดำเนินงานวิจัยเนื่องมาจากภาระงานประจำอื่นๆ นอกจากนี้ ผลการศึกษาวิจัยของปัญญา โรจนวิภาต (2546) เรื่องปัญหาการทำวิจัยของโรงเรียนประถมศึกษา และพบว่า ครูประสบปัญหาในด้านของ ความรู้ เวลา เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์และการสนับสนุนจากผู้บริหารในการทำวิจัยและนาฏอนงค์ สุวรรณจิตต์ (2548) ได้ศึกษาปัญหาการทำงานวิจัยของอาจารย์วิทยาลัยพยาบาลราชชนนี ชลบุรี พบอุปสรรคว่าปัญหาที่ เด่นชัดในการทำวิจัยคือ อาจารย์มีปัญหาทางด้านนโยบายการสนับสนุนการทำวิจัยและกฎระเบียบทางราชการที่ ไม่เอื้อต่อการดำเนินงาน ขาดทุนอุดหนุนงานวิจัย ขาดผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิจัย ขาดวัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนมีปัญหา ด้านเวลาและการบริหารจัดการเวลาซึ่งเกิดจากภาระงานมาก สอดคล้องกับการศึกษาของศุภิสรา สุวรรณชาติและ คณะ(2550) ที่ได้ศึกษาปัญหาอุปสรรคการทำวิจัยของอาจารย์ วิทยาลัยพยาบาลราชชนนี กรุงเทพ ซึ่งผล การศึกษาพบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ประสบปัญหาเกี่ยวกับเวลาและการบริหารเวลาและมีปัญหาอุปสรรคด้าน บรรยากาศในการทำงานวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมและผลการวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่าอุปสรรคที่สำคัญในการทำวิจัยของผู้ทำวิจัย คือการขาดทักษะและความเชี่ยวชาญทั้งในด้านองค์ความรู้และด้านการบริหารจัดการและการขาดการสนับสนุน จากองค์กร ซึ่งการศึกษาวิจัยส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัย แต่ไม่ได้ศึกษาถึง วิธีการแก้ปัญหาหรือแนวทางในการสนับสนุนรวมทั้งกลยุทธ์หรือการสร้างแรงจูงใจในการผลิตผลงานวิจัย ด้วยเหตุ

มหาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่ ได้นำประเด็นดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเพื่อค้นหาคำถามหรือวิธีการที่เหมาะสมในการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจและมีการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการผลิตผลงานวิจัยมากขึ้น ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าและการทบทวนวรรณกรรมพบว่า การสอนแนะ (Coaching) เป็นวิธีการที่จะช่วยพัฒนาผู้ปฏิบัติงานให้เกิดทักษะและมีแรงจูงใจในการทำงานมากขึ้น

การสอนแนะ (Coaching) เป็นกระบวนการในการพัฒนาสมรรถภาพการทำงานของบุคลากรโดยเน้นการให้ความสำคัญในการทำงานเพื่อนำไปสู่เป้าหมายหรือการช่วยบุคลากรให้สามารถนำความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่และ/หรือ ได้รับการอบรมมาไปสู่การปฏิบัติ ในการแก้ปัญหาในการทำงานรวมทั้งการพัฒนาความรู้ พัฒนาทักษะหรือความสามารถในการทำงาน ตลอดจนการประยุกต์ใช้ทักษะหรือความรู้ในการทำงาน โดยอาศัยพื้นฐานในการทำงาน ได้แก่ การเรียนรู้ร่วมกัน (Co-construction) การค้นพบวิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเอง การเสริมพลังอำนาจ (Empowerment) ซึ่งเป็นการช่วยค้นหาพลังในตัวบุคคล เมื่อค้นพบก็จะคืนพลังนั้นให้กับบุคคลนั้นไป (อาภรณ์, 2548; อัญชลิ, 2552; และเกรียงศักดิ์, 2549) นอกจากนี้จากการวิจัยของ Gegner (1997) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการสอนแนะในกลุ่มผู้บริหารที่ได้รับการอบรมการสอนแนะในการดำเนินผลสรุปพบว่า การสอนแนะเป็นวิธีการสอนที่ดีและการสอนแนะนั้นส่งผลในเชิงบวกเกี่ยวกับการพัฒนาด้านอาชีพและด้านชีวิตส่วนตัว ประการสำคัญยังแสดงให้เห็นว่าการสอนแนะนั้นเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพที่ช่วยในการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมอย่างยั่งยืน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำระบบการสอนแนะ (Coaching System) มาใช้ในการพัฒนาการผลิตผลงานวิจัยของอาจารย์ในวิทยาลัยฯ ซึ่งประโยชน์จากผลการศึกษาครั้งนี้ไม่เพียงแต่เกิดผลดีในแง่ของผู้ทำวิจัยเท่านั้นแต่รวมถึงสถาบันที่มีการดำเนินการดังกล่าว ซึ่งนอกจากจะได้บุคลากรที่มีการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ตลอดจนมีการเพิ่มผลผลิตทางด้านวิชาการและการวิจัยมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการประเมินคุณภาพการศึกษาของสถาบันการศึกษาและยังก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้บริหารที่สามารถกำหนดนโยบายต่างๆ ที่สอดคล้องเหมาะสมและเอื้ออำนวยต่ออาจารย์ของวิทยาลัยฯ ในการผลิตผลงานวิจัยอีกด้วย

บทความวิจัยนี้เป็นผลการวิจัยส่วนหนึ่งที่เกิดจากกระบวนการเก็บข้อมูลเพื่อหาแนวทางการนำระบบการสอนแนะ (Coaching) มาใช้ในการผลิตผลงานวิจัยของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่

วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) ใช้วิธีเก็บข้อมูลแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยการสัมภาษณ์ด้วยการใช้คำถามปลายเปิดซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลที่ผู้วิจัยสามารถที่จะติดตาม

ค้นหาข้อเท็จจริงหรือ รายละเอียดปลีกย่อยที่สำคัญและน่าสนใจในประเด็นที่ศึกษา ทำให้ได้ข้อมูลและข้อเท็จจริง ทั้งในเชิงลึกและกว้างในเรื่องที่สัมภาษณ์ (สุชาติ, 2546: 347-349) ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นอาจารย์ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่ จำนวน 31 คน ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหาร ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตผลงานวิจัยจำนวน 4 คน, อาจารย์ที่มีประสบการณ์การผลิตผลงานวิจัยซึ่งเป็นตัวแทนทุก สาขาวิชาที่เปิดสอนในวิทยาลัยฯ จำนวน 23 คนและอาจารย์ที่ไม่มีประสบการณ์การทำวิจัยจำนวน 4 คน โดย สัมภาษณ์ถึงแนวทางการนำระบบการสอนแนะมาใช้ในการพัฒนาการผลิตผลงานวิจัย ในเดือนมิถุนายน – กันยายน 2554 ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ขออนุญาตจากผู้ให้สัมภาษณ์ในการการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์เพื่อนำมาใช้ในการ ตรวจสอบและตรวจทานความถูกต้องก่อนวิเคราะห์ข้อมูล สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก นั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Data) ได้แก่การพรรณนาข้อมูลตาม ปรากฏการณ์และการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อที่จะแสวงหาข้อค้นพบจากการศึกษาวิจัย

ผลและการอภิปราย

ผลการศึกษาพบว่าสามารถแบ่งแนวทางการใช้ระบบสอนแนะ(Coaching)ในการผลิตผลงานวิจัยตาม รายละเอียดดังนี้

1. การเตรียมการโดยการวิเคราะห์บริบทของวิทยาลัยฯ

1.1 **บริบทด้านบุคคล** พบว่าบริบทด้านนี้มีความสำคัญที่สุดโดย อาจารย์วิทยาลัยฯ ส่วนใหญ่ ได้ให้ความสำคัญ และเสนอแนะให้วิทยาลัยฯมีการเตรียมอาจารย์ให้มีความเชี่ยวชาญในการเป็นผู้สอนแนะด้านการทำวิจัย โดยมี ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการอบรมและการจัดทำคู่มือสำหรับผู้สอนแนะ ตลอดจนควรมีการจัดรูปแบบผู้สอนแนะเป็น 3 แบบ คือ ผู้เชี่ยวชาญสอนแนะผู้ทำวิจัย, ผู้มีประสบการณ์รุ่นพี่สอนแนะรุ่นน้องและเพื่อนสอนแนะเพื่อน อย่างไรก็ตาม อาจารย์วิทยาลัยฯ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างการวิจัยได้แสดงความคิดเห็นว่าควรกำหนดคุณสมบัติของผู้สอนแนะผู้ถูกสอนแนะให้ชัดเจน

1.2 **บริบทด้านนโยบาย** วิทยาลัยฯควรระบุแผนการใช้ระบบสอนแนะในการผลิตผลงานวิจัยให้เป็นนโยบาย ของวิทยาลัยฯ เพื่อให้เกิดความร่วมมืออย่างเป็นรูปธรรมจากอาจารย์ในวิทยาลัยฯ

2. **การดำเนินการ** ผู้บริหารและอาจารย์มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าควรจัดตารางเวลาในการสอนแนะ และสถานที่ให้อาจารย์ในทุกวันพฤหัสบดีสอนบ่าย ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ไม่มีการเรียนการสอนในวิทยาลัยฯ นอกจากนี้ควร แบ่งการสอนแนะเป็น 2 แบบคือ การสอนแนะทั่วไปในการทำวิจัย เช่นระเบียบวิธีวิจัย, การจัดหางบประมาณและ

การเบิกจ่าย รวมไปถึงการบริหารจัดการและการสอนแนะเฉพาะบุคคลหรือเฉพาะกลุ่มในการทำวิจัยในด้านองค์ความรู้เฉพาะเรื่อง

3. การประเมินผล จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง สามารถประมวลถึงสิ่งที่ผู้บริหารและอาจารย์ต้องการให้ประเมินเพื่อบ่งบอกความสำเร็จของการใช้ระบบสอนแนะ(Coaching) ในการผลิตผลงานวิจัย มีทั้งหมด 3 ด้าน คือ

3.1 ความรู้ทางด้านการวิจัย (Research knowledge)

3.2 ทักษะเกี่ยวกับการผลิตงานวิจัย (Research Attitude)

3.3 ผลของงานวิจัย (Research Outcome) โดยประเมินได้จากจำนวนโครงร่างงานวิจัยที่เพิ่มขึ้น

จำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่ได้รับการยอมรับเพิ่มขึ้นและผลงานวิจัยที่ผลิตออกมา มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษา เช่นการนำไปพัฒนาการเรียนการสอนหรือการนำไปใช้ประโยชน์ในการบริการวิชาการ

สรุปผลการศึกษา

จากผลการศึกษาที่ได้พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์มีข้อคิดเห็นในเชิงสนับสนุนการนำระบบสอนแนะมาใช้ ในการพัฒนาการผลิตผลงานวิจัย แต่ยังพบว่ามีปัญหา อุปสรรคในด้านตัวบุคคลและด้านนโยบายของวิทยาลัยฯ ที่จะดำเนินการ ดังนั้นผู้บริหารควรมีการผลักดันในเชิงนโยบาย สนับสนุนทรัพยากรทั้งด้านบุคคลงบประมาณและสถานที่ในการดำเนินการ นอกจากนี้ผู้รับผิดชอบกำกับและดูแลการผลิตผลงานวิจัยของวิทยาลัยฯ ควรมีการศึกษา ค้นคว้าและหาข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อจัดทำคู่มือในการดำเนินการ ระบุคุณสมบัติของผู้ที่สามารถเป็นผู้สอนแนะรวมทั้งจัดทำแบบประเมินผลความรู้ทางด้านการวิจัยและทัศนคติเกี่ยวกับการผลิตงานวิจัย เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ในการนำระบบสอนแนะมาใช้ในการผลิตผลงานวิจัยต่อไป

กิตติกรรมประกาศ ผู้วิจัยขอแสดงความขอบคุณต่อสถาบันพระบรมราชชนก, กระทรวงสาธารณสุขซึ่งเป็นเจ้าของทุน และอาจารย์ชลภัทร์ ยมจินดาที่ให้ข้อเสนอแนะด้านวิชาการจนงานวิจัยสำเร็จลงด้วยดี

เอกสารอ้างอิง

เกรียงศักดิ์ วัฒนะรัตน์. 2549. ผู้บังคับบัญชาการกับการสอนงาน. วารสารสมาคมนักฝึกอบรมแห่งประเทศไทย

ฉบับที่ 32 มกราคม – มิถุนายน

ภิสรา สุวรรณชาติ, อภิญญา เพียรพิจารณ์และจิตสดา ศรีหาเดช. 2550. ปัญหาอุปสรรคการทำวิจัยของ

อาจารย์ประจำวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีกรุงเทพฯ. กรุงเทพฯ : วพบ.กรุงเทพฯ

ลัสตา กองคำ. 2541. การศึกษาสภาพการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่. 2551. รายการการประเมินตนเองปีการศึกษา 2551 . วิทยาลัย
พยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่. เชียงใหม่.

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่. 2552. รายการการประเมินตนเองปีการศึกษา 2552 . วิทยาลัย
พยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่. เชียงใหม่.

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่. 2553. รายการการประเมินตนเองปีการศึกษา 2553 . วิทยาลัย
พยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่. เชียงใหม่.

วรรณภา พิพัฒน์ธนวงค์ . 2552. รายงานสรุปการสำรวจปัญหาและอุปสรรคการทำวิจัยของอาจารย์. วิทยาลัย
พยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่. เชียงใหม่.

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2546. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ : บริษัท เพ็ญฟ้า
พรินติ้ง จำกัด

อรพิน สว่างวัฒนเศรษฐ์.2543. ผลของการสอนแนะต่อทักษะการสวนปัสสาวะและความพึงพอใจของนักศึกษา
พยาบาล. <http://www.bcnr.ac.th/research/research1.php> (10 กรกฎาคม 2554)

อารมณ์ ภูวิทยาพันธุ์. (2548). สอนงานอย่างไรให้ได้งาน (Coaching). กรุงเทพมหานคร : เอช อาร์
เซ็นเตอร์จำกัด.

อัญชลี ธรรมะวิสิกุล. เทคนิคการนิเทศ: การสอนงาน (Coaching):

<http://panchalee.wordpress.com/2009/07/27/coaching/> (13 พฤศจิกายน 2554).

Gegner, C. 1997. Summary of Executive Coaching Research Project. Retrieved November 15,
2010 from

<http://www.coachingnetwork.org.uk/resourcecentre/Articles/ViewArticle.asp?artId=61>

Thompson P. E., Bell, E., Prevost, S. 1999. Overcoming Barriers to Research-Based Practice in
MedSurg Nursing, February